

[Kirsten Jacobsen]

Når Fremskridtspartiet slet ikke kan støtte det dagsordensforslag, som de nuværende regeringspartier fremsætter i dag, er det bl.a. på grund af det, fru Pernille Sams lige sagde. Det er en fuldstændig intetsigende dagsorden, som henviser til et intetsigende indlæg fra boligministeren og med nogle vage formuleringer om, hvad det er, regeringen vil sætte i gang.

Når Fremskridtspartiet derimod udtrykker, at man kan stemme for SF's dagsorden, er det, fordi der er noget operationelt i den, nemlig det, at regeringen inden den 1. juni 1993 skal fremlægge en skattereform, der kan skabe langsigtet tryghed på boligmarkedet. Hvis der virkelig er noget, boligmarkedet, som er i koma lige nu, og boligejerne har brug for, er det at vide, hvad det er for tanker, der rumsterer i regeringens hoved. Det er ikke kun Folketinget, der har krav på at få det at vide. Boligejerne må vide, om de er købt eller solgt, og derfor er hr. Jes Lundes dagsorden bedre end regeringens.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det er ikke svært at finde undskyldninger, hvis man har brug for undskyldninger. Fru Pernille Sams fandt et hår i suppen ved at sige, at hun ikke forstod, hvad det betød med balance imellem udgifterne til forskellige boligformer, men det tror jeg godt ret mange andre forstår.

Jeg synes, man må konstatere, at vi alle sammen ønsker en hurtig afklaring af boligudgifterne og af, hvad der skal ske på boligmarkedet. Men vi ved godt, at den tidligere regering i høj grad var i gang med at forsøge det og ikke var kommet så frygtelig langt i sine anstrengelser. Den nuværende regering arbejder videre efter de samme retningslinier, som lå, da vi fik Personskatteudvalgets betænkning.

Derfor synes jeg, man må konstatere, at det, fru Pernille Sams og fru Kirsten Jacobsen undskylder sig med, er pseudoundskyldninger. I dag, hvor antallet af tvangsauktioner er det halve af det, som fru Kirsten Jacobsen snakkede om som en frygtelig situation – det halve af det, det var i 1990 – kan man ikke stemme for den dagsorden, man kunne stemme for i 1990.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Det er vel ikke så underligt, at vi føler utryghed ved regeringens dagsorden, når hr. Jørgen Estrup kan stemme for den. Efter at have hørt de synspunkter, hr. Jørgen Estrup har fremført i dag, hvor hr. Jørgen Estrup var inde på at fjerne rentefradragsretten i bytte mod at fjerne lejeværdien af egen bolig, er det vel ikke så underligt, at vi føler stor utryghed.

Der er stor forskel på regeringspartierne og vores dagsorden. I regeringspartierne dagsorden står der bare, at det økonomiske grundlag ikke må forringes. Det kan være nul. Vi andre siger, at det økonomiske grundlag skal forbedres. Det er plus, og plus er altså mere end nul.

Derudover vil vi sikre, at der gives et konstant tilsagn om, at lejeværdien af egen bolig ikke sættes i vejret. Regeringen vil ikke fraskrive sig den mulighed, og det synes jeg heller ikke skaber tryghed. Jeg synes, det er vigtigt i dag at få fastslået, at lejeværdien af egen bolig ikke kan stige og dermed, at vi er enige om at indføre et loft svarende til værdien i 1992. Det er en konkret handling, et konkret tilsagn, og det havde vi ønsket at regeringen kunne deltage i.

SF's dagsorden er bedre på den måde, at man i hvert fald får noget konkret, der hedder, at man inden 1. juni skal have fremlagt en skattereform, der skaber langsigtet tryghed.

Vi har brug for handling. Ingen kan leve med usikkerhed om disse regler. Enten må vi være enige om at opgive en skattereform og så få det sagt, eller også må man komme med et forslag, så vi kan finde ud af, om vi kan blive enige. Lad os få det overstået, sådan at boligmarkedet får klarhed!

Derfor er SF's dagsorden bedre end regeringens, og derfor kunne vi stemme for den, hvis den kom til afstemning. Men vi synes bestemt, at vores egen er den rigtige, for den er præget af handling.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Der er en meget væsentlig forskel på den situation, vi havde for tre år siden, og den, vi har nu. Den væsentligste forskel er, at vi nu har en flertalsregering. I og for sig skulle det være nok, at regeringen henviste til regeringsgrundlaget, hvis de løfter, der lå i regeringsgrundlaget, var troværdige for boligejerne. Men efter-